

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 23 grudnia 2011 r. — Martin y Paz Diffusion SA przeciwko Davidowi Depuydtowi i Fabrik van Maroquinerie Gauquie SA

(Sprawa C-661/11)

(2012/C 89/04)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona powodowa: Martin y Paz Diffusion SA

Strona pozwana: David Depuydt i Fabrik van Maroquinerie Gauquie SA

Pytania prejudycjalne

1.1) Czy art. 5 ust. 1 i art. 8 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego nie może w sposób ostateczny powoływać się wobec określonej osoby trzeciej na swoje wyłączne prawo wynikające z tego znaku w odniesieniu do ogółu towarów, objętych tym znakiem w czasie rejestracji, w sytuacji gdy:

— przed dłuższy czas właściciel znaku towarowego współużytkował ten znak z tą osobą trzecią na zasadzie współwłasności w odniesieniu do części towarów objętych tym znakiem;

— w związku ze wskazanym współużytkowaniem właściciel znaku towarowego udzielił tej osobie trzeciej nieodwołalnej zgody na posługiwanie się przez nią tym znakiem w odniesieniu do takich towarów?

1.2) Czy wskazane przepisy należy interpretować w ten sposób, że stosowanie przepisów krajowych, takich jak przepis wedle którego uprawniony nie może czynić ze swego prawa użytku w sposób niewłaściwy ani nie może tego prawa nadużywać, mogą prowadzić do ostatecznego uniemożliwienia właścicielowi znaku towarowego korzystania z wyłącznego prawa w odniesieniu do części towarów objętych tym znakiem towarowym, czy też należy je interpretować w ten sposób, że stosowanie przepisów krajowych musi zostać ograniczone do zastosowania odmiennej sankcji w sytuacji nieodpowiedniego wykonywania prawa lub nadużywania go?

2.1) Czy art. 5 ust. 1 i art. 8 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w

ten sposób, że w sytuacji, gdy właściciel zarejestrowanego znaku towarowego wypowiada swoje zobowiązanie wobec osoby trzeciej, by nie korzystać ze znaku towarowego w odniesieniu do określonych towarów, a co za tym idzie, zamierza ponownie korzystać z tego znaku towarowego samemu, sąd krajowy mimo to może w sposób ostateczny zakazać temu właścicielowi ponownego korzystania ze znaku towarowego na tej podstawie, że stanowiłoby to czyn nieuczciwej konkurencji ze względu na korzyść, jaką właściciel uzyskałby z renomy zdobytej uprzednio dla znaku towarowego przez tę osobę trzecią oraz ze względu na możliwe wprowadzenie w błąd klientów, czy też przepisy te należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy powinien zastosować odmienną sankcję, która nie będzie polegać na ostatecznym zakazaniu właścicielowi powrotu do posługiwania się spornym znakiem towarowym?

2.2) Czy powyższe przepisy należy interpretować w ten sposób, że ostateczny zakaz posługiwania się przez właściciela znakiem towarowym jest uzasadniony w sytuacji, gdy osoba trzecia na przestrzeni wielu lat poczyniła nakłady mające na celu spowodowanie, by towary, w odniesieniu do których właściciel znaku towarowego zezwolił tej osobie trzeciej na posługiwanie się spornym znakiem towarowym, stały się znane klienteli?

⁽¹⁾ Dz.U. L 40, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Oradea (Rumunia) w dniu 27 grudnia 2011 r. — SC Scandic Distilleries SA przeciwko Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

(Sprawa C-663/11)

(2012/C 89/05)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Curtea de Apel Oradea

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SC Scandic Distilleries SA.

Strona pozwana: Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

Pytania prejudycjalne

1) Czy stanowi naruszenie prawa europejskiego (art. 7 i 22 dyrektywy 92/12/EWG ⁽¹⁾), a także motywów tej dyrektywy odmowa ze strony rumuńskich organów podatkowych uwzględnienia wniosku o zwrot podatku akcyzowego zwążywszy, że:

- a) przedsiębiorca, który składa wniosek o zwrot podatku akcyzowego przedstawił dowód, że spełnione zostały wszystkie przesłanki techniczne przewidziane w rumuńskich przepisach w zakresie dopuszczalności wniosku o zwrot, a w szczególności przesłanki dotyczące: (i) dowodu zapłacenia podatku akcyzowego w Rumunii; (ii) dowodu wysłania produktów objętych podatkiem akcyzowym w innym państwie członkowskim;
- b) zgodnie z wymogami rumuńskiego prawa podatkowego (art. 192⁶ kodeksu podatkowego, pkt 18⁴ przepisów wykonawczych, przewidzianych w uchwale rządu nr 44/2004 i załączniku 11 do tytułu VII kodeksu podatkowego), niektóre dokumenty, które powinny być załączone do wniosku o zwrot mogą być przedstawione wyłącznie po dostarczeniu produktów objętych podatkiem akcyzowym w innym państwie członkowskim;
- c) rumuńskie przepisy podatkowe (art. 18⁴ ust. 4 przepisów wykonawczych w związku z art. 135 kodeksu postępowania podatkowego) przewidują ogólny 5-letni termin w odniesieniu do każdego wniosku o zwrot.
- 2) Czy art. 22 ust. 1 lit a) dyrektywy 92/12/EWG należy interpretować w ten sposób, że niezłożenie przez przedsiębiorcę wniosku o zwrot podatku akcyzowego w państwie członkowskim, w którym zapłacono podatek akcyzowy przed dostarczeniem produktów objętych podatkiem akcyzowym do innego państwa członkowskiego, w którym są one przeznaczone do konsumpcji, oznacza utratę przez przedsiębiorcę prawa uzyskania zwrotu podatku akcyzowego.
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na drugie pytanie, czy jest zgodna z zasadą neutralności podatkowej utrata przez przedsiębiorcę prawa uzyskania zwrotu podatku akcyzowego, oznaczająca podwójne opodatkowanie tych produktów objętych podatkiem akcyzowym (w państwie członkowskim, w którym produkty objęte podatkiem akcyzowym zostały początkowo dopuszczone do konsumpcji i w państwie członkowskim, w którym produkty są przeznaczone do konsumpcji).
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy można uznać za zgodny z zasadami równoważności i skuteczności szczególnie krótki termin między dniem zapłacenia podatku akcyzowego w odniesieniu do produktów dopuszczonych do konsumpcji w państwie członkowskim a dniem wysłania produktów objętych podatkiem akcyzowym do innego państwa członkowskiego, w którym są one przeznaczone do konsumpcji. Czy w tym względzie istotny jest fakt, że ogólny termin na złożenie wniosku o zwrot podatku, opłaty lub składki w danym państwie członkowskim jest zdecydowanie dłuższy.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad — Varna (Bułgaria) w dniu 27 grudnia 2011 r. — Paltrade EOOD przeciwko Nachalnik na Mitnicheski punkt — Varna pri Mitnitsa Varna

(Sprawa C-667/11)

(2012/C 89/06)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad — Varna

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Paltrade EOOD

Strona pozwana: Nachalnik na Mitnicheski punkt — Varna pri Mitnitsa Varna

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest dopuszczalne pobranie z mocą wsteczną cła antydumpingowego w zastosowaniu art. 1 rozporządzenia nr 723/2011⁽¹⁾ bez dokonania rejestracji przywozu obejmującej wpisanie kodu dodatkowego TARIC, przewidzianego w art. 2 rozporządzenia nr 91/2009⁽²⁾, poza rejestracją jednolitego dokumentu administracyjnego w systemie BIMIS?
- 2) Jaka jest odpowiednia wysokość dla celów pobrania cła antydumpingowego z mocą wsteczną w rozumieniu osiemnastego motywu rozporządzenia nr 966/2010 przy wykonywaniu rozporządzenia nr 723/2011⁽³⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 723/2011 z dnia 18 lipca 2011 r. rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 91/2009 na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali wysyłanych z Malezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji (Dz.U. L 194, s. 6)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 29, s. 1)

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 966/2010 z dnia 27 października 2010 r. wszczynające dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych nałożonych na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 91/2009 na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w drodze przywozu niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali wysyłanych z Malezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji, i poddające ten przywóz rejestracji (Dz.U. Dz 282, s. 29)

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania (Dz.U. L 76, s. 1).